

119. Hør vor Helligaftens-Bøn!

Niels W. Gade.

Andante.

1. Hør vor Hel - lig - af - tens - Bøn! Hør os, Guds en - baar - ne Søn! Hør du
os i Paaske - kvæld! Ef - ter - giv os al vor Gæld, saa, op -
stand - ne fra de dø - de, glad vor Me - ster vi kan mø - del

2. Kristenhed, stat op, vær glad!
Gak nu rundt i Zions Stad;
lovsyng Herren, from og god,
for han døde og opstod,
døde for, hvad vi bedreve,
og opstod, for vi skal leve!

3. Kom da, lad os ret en Gang
prøve paa en Takkesang,
knele dybt i Jesu Navn,
som os rev af Dødens Favn,
som forsoned al vor Brøde,
stod med Naaden op af Dødel

4. Hellighold, Guds Vennelag,
Herrens store Hviledag,
Hvilen efter Storm og Strid,
efter fuldendt Frelser - Id!
Med Udødelighed kroner
sejerrig os vor Forsoner.

5. Kristus! Ære være dig,
Takkesang evindeligt!
Ved Korsfæstelsen i Gaar
lægte du vort Banesaar,
ved Opstandelsen i Morgen
slukker du al Dødning - Sorgen!

N. F. S. Grundtvig.

120. I Aftenens Glans mon gløde.

Allegretto.

Svejtsisk Folkemelodi.

1. I Af - te - nens Glans mon glø - de Bjær - ge - nes Top, og Fuldmaa - nen hist, den
rø - de, hæ - ver sig op; i Da - len er alt saa mørkt og tyst, sødt Kil - der - ne kvæ - ge

Klip-pens Bryst, O - ran-gen højt den sø - de sig vug-ger i Træ - ets Top.

2. Saa langsomt sig Foden flytter,
stejl er min Gang,
mod Fjældvæggen Haanden støtter,
Stien er trang;
i Vinhaven brænder rødt et Baal,
der venter mig huldt min Længsels Maal;
jeg ved jo, hist hun lytter,
og hører nok alt min Sang.

3. De sortbrune Øjne tindre,
Stjernerne lig.
De sige mig, Hjertets Indre
brænder for dig;
højt lyder Kapellets Klokkeklang,
da nynner hun frømt sin Aftensang:
Madonna, huldt du lindre
min Længsel evindeligt.

4. O, Nina, min Elskerinde
liflig og varm,
snart skal jeg omkring dig vinde
kraftigt min Arm;
trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
som skulle vi aldrig skilles ad,
og Morgnens Sol skal finde mig
slumrende ved din Barm.

Chr. Winther.

121. I alle de Riger og Lande.

(Holger Danskes Mærke.)

Joh. Chr. Gebauer.

Allegretto.

1. I al - le de Ri - ger og Lan - de, hvor - hen jeg i Ver - den

for, jeg fæg - ted med aa - ben Pan - de for, hvad jeg for Al - vor tror.

2. En Ørn var mit Hjælmemærke;
paa Brynjen stod Korsets Tegn.
Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
i Hjerternes milde Hegn.

3. Naar Mænd jeg kasted min Handske,
opslog jeg min Ridderhjælm;
de saa, jeg var Holger Danske
og ingen formummet Skælm.

4. Vil Dansken i Verden fægte,
men dølger Aasyn og Navn,
jeg ved, hans Aand er ej ægte,
- jeg tager ham ej i Favn.

B. S. Ingemann.